

Гранітом меморіальних дощок убираються школи

Українські школи повинні бути тими острівцями спокою й миру, на які заслуговує кожна дитина, до моменту, коли пролунає останній дзвінок і життя почне давати свої повчальні уроки. Але школа – то завжди лакмусовий паперіць. Вона гостро реагує на всі процеси сьогодення й серед перших формує власні критерії їх оцінювання та алгоритм творення цінностей школярів. Сьогодні наші школи перетворюються на цитаделі пам'яті, убираючись гранітом меморіальних дощок. Такою є історія сучасної України, куди вписують імена людей, які загинули, виборюючи ліпше життя для неї.

18 лютого в Бабинській ЗОШ І-ІІІ ст. відкривали дошку пам'яті випускникові школи, мешканцеві Бабина Сергієві Левчуку, який загинув торік 10 листопада, виконуючи бойове завдання під час проведення антитерористичної операції на сході України.

Відкриття відбулося під час урочистої лінійки, на якій були присутні вчителі та учні школи, родина загиблого, односельці Серія Левчука, очільники району, сільський голова, представники районної організації

Української спілки ветеранів Афганістану. Останні, власне, були ініціаторами встановлення меморіальної дошки.

Наймовірно тяжко було дивитися на горе матері, яка оплакувала свою дитину, на сина і дочку загиблого, які проливали сльози за батьком, на дружину, яка лишилася без надійного плеча підтримки. У своїй скорботі вони не були самотніми, позаяк усі присутні теж оплакували Сергія, а заодно – усіх, хто загинув і - тяжко це казати - ще загине, розриваючи пута багатолітніх кайданів.

Не хочеться спекулювати на горі. Хочеться казати про дві складові процесу збереження пам'яті нашого народу. По-перше, про меморіальну дошку, як істинну але далеко не повну данину пам'яті людині, яка не загубилася на тлі власних страхів, заплативши за це надто високу ціну. І хоч зараз багато кажуть про героїзм (а, безперечно, Сергій Віталійович був героєм), хочеться згадувати про нього як про людину, котра мала свої погляди та принципи, чоловіка, який не був статистом системи, а особистістю з активною громадянською позицією та чіткою філософією й концепцією життя. Батька, який знайшов у собі сили залишити сина і дочку та взяти в руки автомат, аби таким чином витворити історію своєї сім'ї, де достеменно знатимуть, скільки коштує українська жертвовність і патріотизм. Гідного громадянина, на якого хотілося б рівняти всіх, хто сьогодні простує вулицями міст і містечок нашої країни, думаючи що знає, як керувати світом.

Друга складова - меморіальна дошка як сукупність усіх переживань, діянь, повчань учителів Бабинської школи та (як не прикро!) найсуттєвіший і найвагоміший аргумент у вихованні ними нового покоління українців. Потрібно було лише заглянути в очі школярам, які через свою душевну чистоту й наївність, завжди закарбовують у серцях такі події з найдрібнішими деталями, аби зрозуміти, що війна їх боляче ранить і кожна втрата сприймається як особиста. На цих китах базується чи не весь педагогічний процес сучасної школи, саме в такій аурі зростають та формуються наші діти. І в усьому цьому педагог як наставник, провідник, натхненник відіграє надзвичайно важливу роль.

Хтось із великих сказав, що будь-яку війну виграють не військові, а сільські вчителі та парафіяльні священики. Якщо мова йде про таких учителів, як у Бабині, то перемога за нами. По-іншому й бути не може. Заради всіх, хто за це вболівав усією душею й віддав життя, як наш земляк Сергій Левчук.

Наталія КАЛЬКА.

